

Babi .....kolik ti je vlastně let?

Jednou večer si babička s vnukem povídala o současném životě: Najednou se vnuk zeptá babičky: "Babi, kolik vlastně ti je let?"

Babička odpovídá: "Nech mě chvíli přemýšlet...!! Narodila jsem se před televizí, kopírkou, kontaktními čočkami, antikoncepčními pilulkami. Nebyly policejní radary, kreditní karty, laserové paprsky.

Ještě nevynalezli klimatizaci, ani sušičky, oblečení se vypralo a pověsilo na čerstvý vzduch, aby uschlo.

Člověk nebyl na Měsíci, neexistovala trysková letadla. Vdala jsem se za tvého dědečka, žili jsme spolu, v každé rodině

byla matka a otec. Muži nenosili náušnice.

Narodila jsem se před počítači, paralelním studiem a skupinovou terapií. Lidé nechodili na preventivní prohlídky, nýbrž je lékař dle potřeby posílal na krev a moč.

Dokud mi nebylo 18 let, oslovovala jsem každého muže 'Pane' a ženu 'Paní' nebo 'Slečno'. Když v té době žena nastoupila do tramvaje nebo do autobusu, děti a mladí lidé spěchali, aby jí uvolnili místo. Pokud byla těhotná, doprovázeli ji k sedadlu. Na schodech se ženám přenechávala strana u zábradlí, nastupovaly do výtahu jako první. Muži nikdy nezdravili ženu, aniž by přitom vstali, pokud v okamžiku, když vstoupila, seděli. Vstávali od stolu pokaždé, když vstala žena, i kdyby to bylo pouze na okamžik. Muži nám otevírali dveře a pomáhali při odkládání kabátů.

Dívky znamenaly pro svou rodinu čest. Náš život se řídil střízlivým uvažováním, úctou ke starším lidem, chováním dle zákona, naplňovalo ho plodné soužití s ostatními a odpovědná svoboda. Učili nás rozlišovat dobré a špatné. Vážný vztah znamenal, že máme dobré vztahy s našimi bratry a sestrami a dalšími vzdálenými a blízkými příbuznými a přáteli.

Neznali jsme bezdrátové telefony, nemluvě o mobilech. Neposlouchali jsme stereo nahrávky, FM rádio, kazety, CD, DVD, a neměli jsme elektronické psací stroje, počítače, notebooky. Notebook znamenal sešit.. Hodinky jsme natahovali každý den. Nic nebylo digitální, ani hodinky, domácí spotřebiče neměly světelné displeje.

Když už mluvíme o strojích, nebyly ani bankomaty, mikrovlnné trouby, budíky s rádiem. Nemluvě o videorekordérech a videokamerách apod... Neexistovaly digitální ani barevné fotografie, jen černobílé, a na jejich vyvolání se čekalo nejméně tři dny.

Made in Korea či vyrobeno v Číně nebo v Thajsku ani neexistovalo. Neslyšeli jsme o "Pizza", Mc Donaldu nebo o instantní kávě.

V obchodě bylo možné koupit něco za 25 až 50 haléřů. Zmrzlina, jízdenka nebo osvěžující nápoj stál 70 haléřů. V mé době byla t r á v a něčím, co jsme K O S I L I, ne kouřili!

Ted' mi řekni, kolik si myslíš, že je mi let."

"Ach, babi..více než 200!" odpověděl vnuk.

"Ne, miláčku, pouze šedesát!!!!???????"